

και βάζει 'στὸ κεφάλι του ἑνὸς νιαῖ τὸ φέσι
και κάθεται ως Πρόεδρος 'στον Τσαρλαμπά τὴν θέσιν.)

Φ. Παρατηρῶ μετὰ χορᾶς, συστῆρες Κορδονάτοι,
πᾶς τοῦ Τρικούπη τοῦ Τζόν Μπούλ τοῦ φάγατε τὸ μάτι,
και τόσο ἔγινε καὶ ὁ στάς ἐκλογάς και ὅρηνος,
ποὺς τέλος ἀποχώρησιν μᾶς ἔκαιε κι' ἔκεινος.
'Ενθυμηθῆτε τὸν καιροὺς ἔκεινος τῆς ἀργίας,
ποὺς κατερέγυαινεν κι' ἔμεις εἰς κωλυσιεργίας,
κι' ώς 'στὸ πρῷ δὲν ἔπαιε τὸν λόγον μας ἡ φύσια
και ἀγήνωντος ἔκεινος αὐτέλη μεν κωλυόντα,
κι' ἔμροζεις εἰς τὴν Βουλὴν τοσανή βαρβατίλα
και κάστανα ἔψήναμεν μαζὶ μὲν τὸν Φωτίλα.

'Ενθυμηθῆτε τὸν καιροὺς ἔκεινος, πατριῶται,
ἔπον ἀποχωρίσαμεν 'στον Καραπάνου τότε,
ἔκει δὲ συσκεπτόμενος τοῦ ἔγινος τὸ συμφέρον
τὰ ἔξτη συγνώμωναν Σαΐν-Ζόνταν και Ροβεσκόζων,
και ὁ καθένας μές 'στ' αὐτὶ 'ψιθύριζε τοῦ γείτονος
τοῦ 'Αρμοδίου τὸ συμφέρον και τοῦ 'Αριστογείτονος,
κι' ἔλεγομεν κι' ἔργατομεν κυρωφίας τὰ ἀλότα
και ἡ κοιλιά μας 'φούσκωνε μὲ τοῖς και ποκότα.

Τώρα κι' δὲ πρὶν Πρωθυπουργός, δ' Ἐφιάλτης ἔνιως,
μᾶς ἀποδίδει και αὐτὸς δδόντι' ἀντὶ δδόντος,
κι' ἀποχωρεῖ κυριά κυριά και Γαλλιά τὸ στρίβει
και ποὺς εἰσένει τὶ κακά και τὶ πλεκτάς κυρίει.
'Ημεῖς τὰς κείσας νίκητον και διόλου δὲν μᾶς μέλει...
ἄς φύγη, δις ἔκουμποσθή, δις κάρμα δ, τι θέλει,
ἄς γράψη μιαν ἔκλησιν, οὗ πορφύρη 'Υπουργοί,
ἄς τρωγῃ τὰ μανίκια του, τὰ δόντια του δις τοτέ,
ἄγριος ἐπανάστατον κι' ἔκεινος δικηνῆ,
και μ' δῶλον τὸ 'Ἐγγλέζικο και σοφαρόν του ὑφος
ἄς δρεδην κοπτεψὸν σουγιά και 'Αρμοδίου ξέφος.

Και τοῦτο ἀπὸ καρδίας του δι Φασούλης συγχάρει
τὴν πτέρυγα τὴν στιβαραν τῶν ἐλευθεροφόρων,
ποὺ τὰ παπούτσια τοῦδων ὄγηγηρε 'στὸ χέρι
και ἀνελπίστηκε ἔπωε τὸ ἔδντος και τὸν θρόνον.
'Αλλὰ συγχάρεις ἔψυχης και τοὺς ἀκροτάς,
ποὺ τόσον μέρος ἔνεργον λαμβάνουνται αὐτάς,
και κάθε πάλκο πλήμυσει ἀπὸ φυστανελάδες
και πατριώτας ἀχαμονός σὰν Φαραώ γελάδες.
'Οταν δὲν μέσφ όλακῶν κι' ἀλαλαγμὸν δγρίων
ἀποκομίζῃ δ Μορφεὺς τὸν Τσαρλαμπά τὸν ζέκτην,

ἀμέσως τότε, Κύριοι, ἔδω 'στὸ Προεδρεῖον
θὰ βλέπετε ως Πρόεδρον κι' ἐμὲ τὸν θεομπάκτην,

'Εξ ὁ Τρικούπης, Κύριοι... τὸν 'πῆρε τὸ ποτάμι...
ὄποδε τοῦ ἔκαμψεν κι' ἔκεινος ἀπὸ μαζὶ κάψη.
'Ημεῖς ἔξεπληροδαμεν τὸ λεόν ταῦθα καθῆκον,
και στρόφωνται τὸν ἀλυτον τῆς τυραννίας κρήκον,
και ἀμφορίαν πίνονται ἀπὸ χρυσῆς λαγήνου,
κι' ἐπὶ τῆς βασιλείας μας κι' οἱ παστοροὶ 'Εγγλέζοι
και δώσουν και τὰ μάρμαρα ἔκεινα τοῦ 'Ἐλγίουν,
δπος τάναστηλωματει ἐπὶ τοῦ Παρθενώνος
τρός δξαν και τοῦ τρέχοντος και μέλλοντος αἰώνος.
'Ας φεύγη δ Χαροπλας κι' δς κωλυσιεργη,
μα τούτον ἐπηγάναμεν ἐμπόδιον σὰν τὴν χελῶνα,
μα σημειρα ως βλέπετε, παντοῦ θαυματοψγει
μα ταφοράμα ποναχέ κι' η ταφορυχοβελόνα.

Και ἄλλα θέλον πάμπολιν ως 'πῶ,
δλ' ὁ ἀρχείος Περικλῆς τὰ 'πίσω μου τουπῆ,
και ώς ἐπ τούτου, Κύριοι, προθύμως σιωπῶ,
παραχωρῶν τὴν θέσιν μου 'στὸν φίλον Τσαρλαμπᾶ.

(Ταῦτα εἰπὼν δι Φασούλης ἀνάβει και κορόνει
κι' δι Περικλέτος ρίχνεται και τὸν ἥμιτα γλαρόνει.)

Και ὀλίγαις ποιησίαις,
μ' ἀλλούς λόγους ἀγγελίας.

Λαμπτὸν 'Ημερολόγιον τοῦ Σκόκου τοῦ Κωστῆ,
ποὺ ἔχουν γράψει λόγιοι και συγγραφεῖς γνωστοί.
Εἰκόνες χαριστάτα, γλαφυρωτάτη δ' ὅλη,
δλ' δύομον μούν χρειάζεται 'Ομηρικο κονδύλι
να σᾶς εἰπὼν λεπτομερῶς τὰς χρήστας του ὅλας...
πολειταί μόνον τρεις δραχμᾶς εἰς τοὺς θιβυλοπόλας.

'Αμμέ τα 'Πέραν τοῦ 'Ισθμοῦ τοῦ Σπύρου Παγανέλη
και ποὺς εἰς τὸ τραπέζι του νά τάχη δὲν θά θέλῃ;
'Ως τελλά του θ' ἀναγνωσθούν κι' αὐτά με ἀπλοτείαν,
πολούντα δὲ πθος τρεις δραχμᾶς εἰς τὴν γνωστὴν
[ε' Εστίαν].

'Ενῷ διλύσασες βροχὴ μεγάλη και οργαδία,
θὰ έρη κι' ἀλλη αὐτίον ἐφημερις σκουδαία.
Τὸ Σόνταγμα, τὸ Σόνταγμα...πῶ! κακό κι' ἀντάρα..
τὸ Σόνταγμα, τὸ Σόνταγμα... τὸ φύλο μιὰ πεντάρα.

'Ο Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς 'στὸ σπῆτη μου ἀνέβη,
'στην Νεάπολιν ἀπάνω —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
με ξενοδοχεῖον Ξέδη,

—κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει

με Χημείον, με μιὰ μάνδρα,—μὲ μεγάλη οἰκεδομή,
και μιὰ χήρα διχως άνδρα —πούταν ἀλλοτε μαμμῆ.